

גליון הכנה לדפוס מספר

"השב האפר"

אשר היבר הרה"ג החסיד המקובל
והצדיק המפורסם איש אלקים ביציאת
קדישא אספקלריא המאירה מורה
צדק לעדתו צנא מלא ספרא ולו
עשר מעלות במדות ישראלות ותיק
ועושה חסד מוה פנחס אריה זצ"ל
אג"ד דק' טורקא

דווארט קומי אורי

ז

בצהש"ת

השב האפר

פרשת ויק' פ' החודש שנת תשפ"א גליון כ"ב

פרשת ויקהל

לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה, ג), אפשר לרמוז דהנה אמרנו לפרש ברמז (בזמר קול מקדש) קודש הוא לכם שבת המלכה אל תוך בתיכם להניח ברכה בכל מושבותיכם לא תעשו מלאכה בניכם ובנותיכם עבד וגם שפחה, כי אמרו בגמ' (ירושלמי שבת טז, א) שאין שאלת צרכי ביום השבת ולא ניתן השבת כי אם להודות לה' ולעסוק בצרכי הנפש ולא בצרכי הגוף, והנה אמרו בגמ' (ברכות ס) אצל הלל שהי' שומע קול צוחה בעיר אמר מובטח אני שאין זה בביתי, ופרשו שעיקר ביתו הי' בעולם העליון ועל זה הי' כל השתדלות שלו, ועי"כ לא הי מצטער במה ששמע קול צווחה בעיר, ואמנם עולם השפל הזה אין לקרותו בשם בית, כ"א בית מושב כמו שאין הישיבה לאדם תמיד ודרכו לעמוד אח"כ ועולם העליון נקרא בשם עומד, כמו שנ' (זכריה ג, ז) ונתתי לך מהלכים בין העומדים:

וזהו קודש הוא לכם שבת וכו', אמנם עיקר קדושתו אל תוך בתיכם להניח ברכה, לעשות ברכה בבית העליון העקרי, אבל בכל מושבותיכם היינו עולם השפל הזה ע"ז לא תעשו מלאכה לעבוד עבודתכם בשביל צרכי הגוף שבעולם השפל הזה, כי אם לא יהי' חשוב בעיניך עניני הגוף, וגם אהבת בניכם ובנותיכם לא יהי' אצליכם כ"א עבד וגם שפחה, ורק תעשו עיקר ותכלית לצרכי הנפש. והנה עבודה לשמים נקרא בשם אש כי העבודה בבחי' אהבה נקרא רשפי אש שלהבת יה ומים רבים לא יכלו לכבות את האהבה וכן מדת היראה ג"כ מכונה בשם אש ששרשה בחי' גבורה, וזהו לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השנת, שלא תעשו עבודתכם למקום בשביל מושבותיכם שהם צרכי הגוף והבן:

אותם בכברה שיהי' נקיים בלתי פניות ותאות גופניות:

והעצה היעוצה לבא לבחי' זו תחת כרכובו מלמטה, כרכובו גימ' רמ"ח ר"ל ישפיל למטה רמ"ח איבריו וינהג בהם מנהג ענוה ושפלות, עד חציו ר"ל כי אמרו חז"ל (אבות ד, ד) מאד מאד הוי שפל רוח כי בכל הדברים שבעולם האמצעי משובח ובענוה צריך יותר מציו. וזהו עד חציו ועד בכלל והבן, והנה לעבוד השם ע"י תורה ותפילה אין זה אומנות כל כך אחר שהתורה והתפילה הן הנה הדברים העמדים ברומו של עולם ואין חידוש לעשות קישוטין לשכינה בעסק תורה ומצות. ועיקר קישוטין מבוארים בזוה"ק (ח"ב צה) דאתקשטות בקישוטין דלא הוו ר"ל מדברים שפלים שהם אין ואפס וע"י שמעלה אותם מעלה מעלה שיהי' בהם עבודה לשמים זהו עיקר הקישוטין, וזהו מחמת שהוא עבודה ואמנות יתירה לעשות מדברים שפלים כלים יקרים ודברים חשובים, והנה אמרו בגמ' (שבת ע"ט) מאי טעמא עיזי מסגן ברישא והדר אימרי ומשני כברייתו של עולם דברישא חשובא והדר נהורא, נמצא מרומז בתי' עזים דברים חשובים ושפלים, וזהו וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה ר"ל מי שדעתו רחבה לעבוד את השם בחכמה, טוּו את העיזים הי' עושים חיבור ויחוד ע"י דברים חשובים ושפלים, ולכן מפרש שזהו הי' אמנות יתירה שמעל גבי העיזים הי' טוּוים אותם והבן היטב:

ויעשו את הציץ נזר הקודש זהב טהור ויכתבו עליו מכתב פתוחי הוותם קודש לה' (שמות לט, ל). נזר הקודש זהב גי' ה"פ חסד וה"פ דין ויכתבו עליו גימ' ה"פ הוי' וה"פ אלקים, ר"ל כי עי"ז הי' תיקון החסד והגבורה, והבן:

וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה טוּו את העיזים (לה, כו) הוא היתה אומנת יתירה שמעל גבי העיזים היו טוּוים אותם, י"ל ע"פ מה שפרשתי בפסוק (שמות לה, ח) ויעש את הכיור נחשת ואת כנו החשת במראות הצובאת אשר צבאו פתח אהל מועד, דהנה בכל העובדות הגשמיות שהאדם עושה בחי' הנחש כרוך בעקבותיהם, כי זהמת הנחש הוא כרוך בכל דבר, והנה התיקון לבטל כח זהמת נחש בהזכיר יום המיתה, ע"ד הגמ' (ברכות ד) רגזו ואל תחטאו וגו' (תהלים ד, ה) והנה זוהמת הנחש נכלל בבחי' עשו ות' איש שעמו וזהו לשון נחש"ת נחש"ת, ותי' הכיור גי' רמ"א שהו' ר"ת אש מים רוח ג' יסודות, וכנו הוא רומז ליסו' עפ"ר כן גי' ע' ר"ת עפר, והכוונה בזה ויע"ש לשון תיקון, את הכיור ואת כנו ר"ל מהד' יסודות שלו תיקן כח הנחש ע"י מראות הצובאת אשר צבאו פתח אהל מועד, ר"ל אשר ישם האדם על לבו כי הלא צבא לאנוש עליו ארץ, וזהו הצובאות דוקא אשר צבאו פתח אהל מועד ר"ל שיזכיר הפתח מאהל מועד לכל חי והבן, והנה עיקר כוונת הבריאה היתה כביכול בכדי לקבל תענוג מעם קרובו ישראל שיש בהם דעת להעלות דברים הגשמיים למעלה ולמצוא בהם רמיזא דחכמתא ולקרבהם לאור פני מלך חיים, וכאשר מבואר בכמה פסוקי' שזהו כל פרי התענוג של הבורא ית"ש, וזהו ג"כ (שמות לה, ד) ויעש למזבח מכבר מעשה רשת נחשת, כי מזבח רומז על תגבורת האדם נגד יצה"ר, ור"ל שאדם יעשה בחי' מזבח ע"ד (תהלים נ, ב) זוכח תודה שדרשו בגמ' ^ו על הזוכח את יצרו, ומפרש הכתוב שיעשה מכבר לכבר בכברה מעשה רשת נחשת ר"ל דברים החומריי' שהנחש כרוך בהם יעשה בהם מעשה רשת ויכבור

בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקודש (לח).
ב. דהנה ידוע מה שכתבו הספרים כי כל הדברים נמתקין בשורשן, והענין כי כל הבחי' טרם שיתפשטו בעולם יש ביד האדם להטותם אל כל אשר יחפץ יטנו, כמו אם נתעורר לאדם בחינת אהבה בלבו ובמוחו הנה יש בבחינת אהבה צד ימין וצד שמאל כמו אהבת רעות ח"ו, לכן צריך האדם טרם תצא הבחי' מכח אל הפועל להטות לצד ימין, משא"כ אם ימתין עד שתתפשט הבחי' אז קשה לו לאדם להפך הענין, וידוע כי העולם נקרא עלמא דמתקלא שיש בכל דבר משקל ופולס אם להטות לצד ימין או להפך, וכאשר האדם מטה לדרך ימין הוא מעלה הענין לצד הקדושה, וזהו רמוז מפסוק זה בקע לגלגלת כאשר נעשה בקיעה בתוך הגלגולת ונעשה חפץ לאדם, אז ביד האדם להטות החפץ לצד ימין, וזהו מחצית השקל יהי' משקלו בשקל הקודש שהוא בחי' ימין:

או יאמר ע"פ מה ששמעתי, שאנו רואים בהקרבת התמיד היה הראש והרגל בכהן אחד, ורמזו חז"ל בזה כי הבחי' ההוא אשר שרשו בראש הוא בעצמ' ע"י שלשולים רבים מגיע עד בחי' הרגל, כי הבחי' שבראש מקורם ב' שמות ע"ב קס"א וברגל ג"כ הבחי' ההוא כי רגל בגי' ע"ב קס"א:

וזהו הרמז כי יכול האדם להעלות את הדברים השפלים למקום גבוה וכאשר מן הדברים השפלים אנו עושין קישוטין לשכינה כמבואר למעלה, והנה הרמז בזה כי גלגלת גי' ב"פ ע"ב קס"א, וזהו בקע לגלגלת כאשר תבק' אותיות גלגלת אז יהי' גי' ב"פ רגל, וזהו יהי' לך רמז כי מחצית השקל ר"ל למחצית המאזנים מבחי' העולם שהוא נעשה כמו משקל והמאזנים בשקל הקודש, תוכל להעלות המשקל לשקל הקודש ומבחי' הרגל שהוא בחי' צד שמאל מן המשקל תוכל להעלות לצד הקדושה והבן, והנה יש כאן עוד רמז כי בק"ע עם גלגלת גי' תרל"ח כמספר אברהם יצחק יעקב לרמז כי בחי' תלת אבהו הם הבחי' מן המשקל והבן:

פרשת פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד ע"פ משה עבוד הלויים ביד אתמר בן אהרן הכהן (לח, כא), ובמדרש (רבה נא, א) זש"ה יש אמונות רב ברכות זהו משה שהוא נאמנו של הקב"ה, שכל הדברים שהיה גזבר עליהם היו מתברכין לפי שהיא נאמן ע"כ. דהנה ידוע שיש עלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא ע"ד המבואר במפרשי התורה ע"פ (תהלים פד, יב) כי שמש ומגן ד' אלהים כידוע, והנה איתא במדרש כי הנדבה שהיו מביאים בבקר בבקר הי' יותר מכדי הצורך והסיפיק מה שהיו צריכין לבנין המשכון, וכאמור ג"כ בפ' והמלאכה היתה דים והותר וכו' (שמות ל, ז) הלך משה ועשה בהם משכן לעדות, ע"כ ודבר זה אינו מובן דמשכן אחד נאמר בקרא, אך הנה מבואר בס' אור המאיר פירוש על (ברכת ישתבח) הבוחר בשירי זמרה, כי העובד השם ומתפלל מקירות לבו הנה לפעמים יקרה לו שאינו יכול להכניס כל כוונת הלב שבקרבו לתוך הדיבורים שמדבר והוא מוכרח לעשות איזה תנועה, והקב"ה הוא בוחן לבות וכליות ויודע מה רב טוב הצפון בלבו ודבר זה הוא ריח נחוח לפני השם, וזהו הבוחר בשירי זמרה ר"ל השירים מה שנשאר בקרב לבבו, כי זה מורה על חפץ ורצון האדם וכלו הנפש אל השי"ת, וזהו עיקר עבודת השם, ואנכי אמרתי לפרש עם זה הפסוק (כח, יא) ועשית משבצות זהב, כי התיבות שאדם מדבר לפני השי"ת המה כמו משבצות למלאות בתוכם הכוונת הרצו' וזהו ועשית משבצות שתעשה משבצות כדי שתוכל למלאות בתוכם הכוונת כאמור, ולכן אמר זהב כי זה"ב ר"ת הבוחר בשירי זמרה, והבן:

והנה כמו כן היו בנדבת המשכן שהם הביאו דים והיה רוצים להביא יותר, אך שמשו צוה ויעבירו קול במחנה וגו' (שמות לו, י), וזהו שאמר בפ' והמלאכה היתה דים גם והותר, כי באמת היו כאן יותר מה שרצו להביא ובה חפץ והרצון השם עשה משה משכן לעדות כי עיקר השראתו בתוכיות ופנימיות האדם השלם וכאמור ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (שמות כה, ח), ר"ל תוך הפנימיות שלהם, שזהו החפץ והרצון השלם שבקרבם ותוכם בזה אני שוכן, וזהו נקרא עדות לישראל כי עי"ז נתגלה לכל שישראל

דבוקים ואחוזים בסוד המחשבה, וזהו קשור ויחוד נפלא, וזהו תוכו רציף אהבה מבנות ירושלים והבן, וזהו (תהלים קמו, ב) אהללה ד' בחיי אזמרה לאלקי בעודי כי ע"י הכוונה הרצו' הנ"ל המה דבוקים במקום המחשבה העליונה ששם שורש האלף שהוא מלשון פלא והעלם, ועי"ז מתבטלים בחי' דינים מן האדם הזה, כי פל"א ר"ת לא פ'חדת א'ליך ר"ל שאין הפחד והדין שורה עליו אחר שהוא השכין בתוכו את החיות מאור פני מלך חיים כי תו"ך היא בא"ת ב"ש אלף והבן, וזהו אזמרה לאלקי כי זמור הוא לשון בריתה כי מזמר החוחים והקוצים והדינים שנקראים אלקי בעודי ר"ל ע"י הבחי', עוד שהוא ענין זמרה האמור,

ואפשר לרמז בדברי התנא (אבות א ט) הוי מרבה לחקור את העדים והוי זהיר בדברי' שמא מתוכם ילמדו לשקר. כי באמת עיקר העדות נראה בבחי' המחשבה כי ע"י כלות הנפש לשרש החיים הניצחי' השם ב"ה בא להשרות שכינתו בקרבה, וזהו והי' מרבה לחקור את העדים שתרבה בחקירה שיהי' מחשבות שלך זכים וצלולים, והוי זהיר בדבריך ר"ל שח"ו לא יפול בסברא כוזבת שאין האדם צריך כלל למעשה המצות רק במחשבה לבד סגי, וזה שקר גמור כי צריך האדם לבחי' מעשה שתהי' כלי אל המחשבה, והבן, והנה דבר זה תלוי באמונת הלב שהיא ענין מחשבה וזהו (משלי כח, ב) איש אמונת רב ברכות, כי ע"י האמונה שהיא עיקר הכל בא לרב ברכות, כי ברכה היא בא ממקור סתר מקום טמיר וגניז ששם היא בחי' מחשבה, וזהו שכל הדברים שהי' גזבר עליהם היו מתברכין לפי שהי' נאמן ודבוק בבחי' המחשבה העליונה, וזהו אלה פקודי המשכן ר"ל הדברים שהיו פקודים וגניזים בתוך המשכן דהיינו מחשבות טהורות וכוונת רציות שהי' לישראל מזה נעשה משכן העדות כנ"ל, וזהו עבודת הלויים ר"ל עבודת הצדיקים שהמה עובדים את ד' בדביקות וחיבור נפלא ביד אתמר, כי דברים המעשים נכללים בי"ד שבאים משבע כפילות, ובתוכם ר'צים א'הבה מ'בנות י'רושלים ר"ת איתמ"ר בן אהרן הכהן והוא ג"כ בחי' אהר"ן ר"ת ר'חובת ה'נהר נ'חלי א'מונה כי ע"י אמונה בא לכלות הנפש כי

ר"ת נח"ל נ'פשינו ח'כתה לה, ואז בא לבחי רחובת הנהר שהוא למעלה מבחי גבול ותכלית, ובדרך האמור במדרש איש אמונות רב ברכות כמבואר ור"ל כי בחי' זו הוא עבודה שלמה, וזהו הכהן זאת הכהונה והעבדו' הרצוי' לפני השם והבן, וזהו (שמות מ, ג) ויקם את החצר סביב למשכן ולמזבח ויתן את מסך שער החצר ויכל משה את המלאכה, ע"ד שאמרו בגמ' (שבת לא) מכריז ר' ינאי חבל על דלית לי דרתא ותרעא לדתא עביד, ולכן צריך מקודם הכנה לבחי' יראה, וזהו ויקם את החצר סביב למשכן ולמזבח כי היראה היא החצר הסובב למשכן ר"ל השרא' בחי' בקדושה והמזבח שהוא ג"כ לזבח יצה"ר ע"ד שדרשו בגמ' (סנהדרין מג) ע"פ (תהלים נ, ב) זובח תודה יכבדנני, ויתן את מסך שער החצר ר"ל אח"כ ילמוד התורה שהוא תרעא לדרתא ואח"כ בא האדם למדרגה העליונה שהוא בחי' כלות הנפש ותשוקה רבה, וזהו ויכל משה את המלאכה ע"י בחי' המלאכה החשובה בא האדם לבחי' כלות הנפש, כי על ויכל מתרגם וחמוד, גם יש לפרש הלשון כליון כי הדינים והפרעניות נקראים מלאכה כמבואר במדרש (בראשית רבה יא, ט) פתח ה' אוצרו ויוציא כלי זעמו כי מלאכה הוא ע"ש. ור"ל ע"י עבודת השם בבחי' הנ"ל נתבטלו בחי' הדינים והבן:

וירכסו את החושן מטבעותיו אל טבעת האפוד בפתיל תכלת (כה, כה) כי אנחנו אומרים ב"ה וב"ש כי תי' הוא ותי' שמ"ו עולה מס' חש"ן, וזהו וירכסו את החשן מטבעותיו ר"ל ע"י קול תורה וקול תפילה שבא משית עזקאין דקנה יעשה חיבור הוא ושמו והבן, אל טבעת האפד ר"ל אחר שתיקן האדם א"ע עליו מוטל לתקן את אחרים וד"ש אחר שתיקן בחי' החש"ן אח"ז יתקן בחי' האפ"ד ר"ת (תהלים נא, טו) א'למדה פ'ושעים ד'רכיך, ויביאם בפתיל תכלת לחברם בבחי' היראה המכונה בשם תכלת, והבן:

לשבת פרשת החדש

החדש הזה לכם וגו' (שמות יב, ב) במדרש (מ"ר בא טו, יג) לקיים מה שנאמר (משלי ת, טו) בי מלכים ימלוכו. דהנה ראיתי בילקוט (מקצ) מביא מעשה מחלום פרעה שראה זקן אחד הי' נותן כל חכמים מצרים בכף מאזנים ונתן

טלה בכף מאזנים והכריע את כולם יעו"ש, והנראה בכוונת ענין זה ע"פ מה שראיתי בס' מגלה עמוקות (במדבר ד"ה תפקוד) שחודש ניסן נגד אותיות ו"ה, כי ו"ה פעמים ו"ה גי' מזל טלה, ותשרי נגד ו"ה כי ו"ה פעמי' ו"ה גי' רכ"ה מס' מזל מאזנים, ושניהם יחד גי' שמ"ו, והכוונה בזה כי אנחנו עובדים את השם ב"ה וב"ש באהבה וביראה, ובחודש ניסן מתעורר מדת אהבת חסד דרגה דאברהם, ובתשרי מתעורר פחד יצחק, וכאשר אנחנו עובדים בב' בחי' הנ"ל אז אנחנו נביכול גורמי' נחת רוח לפני הש"י שאמר ונעשה רצוננו, ולכן מס' מזל טלה מזל מאזנים גי' רצון, ולכן הי' החלום בזה הענין, כי ניתן טלה בכף מאזנים ונתחברו ב' דרגין דחילו ורחימו, ולכן גבר עלינו חסדו והבן. וע"ד זה אפשר ירמוז בפסוק (שמות לג, ז) ומשה יקח את האהל, כי משה היה בחי' דעת שהוא מחבר ב' דרגין חסד וגבורה וידוע כי חודש ניסן נברא בה' וחודש תשרי נברא בל' כמו שמבואר בס' יצירה ולכן הי' שמו משה גימ' רצון עה"כ שהיה כלול ב' בחינות הנ"ל, וזהו ומשה יקח את האהל אהל ר"ת א'זר ה'ל' ר"ל היה כולל בחי' ב' החדשים שנבראו בשתי אותיות הנ"ל, והנה עיקר הבריאה היה בשביל ישראל שנקראו ראשית והכוונה כי ע"י אומה הישראלית מתפרסם שמו בעולם, והנה באות ה' נברא שיחה בעולם ועיקר בחי' השיחה הוא כדי לפרסם אלוקותו ית"ש ע"י השיחה ע"ד (תהלים קה, ב) שיחו בכל נפלאותיו, ולכן ניסן מלא גימ' שנ"ב ר"ת ש'יחו ב'כל נ'פלאותיו כי אז נתפרסם בחי' זו ולכן נצטוו ישראל לספר ביציאת מצרים ולכן מרומז בחג הפסח פה ס"ח כמו שמוב' בספרי, גם הנה נברא בעולם בחי' הילוך כי גם ע"י שיתהלכו מגו אל גוי וממלכה אל עם אחר עי"כ היה ג"כ פרסום אלוקותו ית"ש וכן היה אומנות אברהם אע"ה הלוך ונסוע כדי לפרסם אוקותו בעולם וע"כ בשתי אלה שיחה, והילוך תלוי' עיקר עבודת השם והנה פרסם אלוקותו ע"י ה' מוצאת הפה שנכלל בהם כ"ב אתוון וכל אות כלול בו הוי', וזה רמוז בעשר גי' כ"ב הויות לחדש הזה, לחדש בחי' ז' וה' שהם בחי' שיחה והילוך שנבראו ע"י ב' אותיות הנ"ל ואז ויקחו להם איש שה לבית אבות ש"ה ר"ת ש'יחה ה'ילוך ר"ל אז יתקנו ב' בחי' האלה, וירמוז זה ג"כ

בפסוק (ויקרא ד, ב) ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן יעשה לו, כי שיחה והילוך נעשה על ידי ג' איברים הם פ"ה לשון ר'גלים ר"ת לפ"ר, וידוע כי תשובה צריך להיות מדה כנגד מדה במה שפגם יראה לתקן, וזהו יעשה לשון תיקון יראה לתקן לפ"ר ג' איברים הנ"ל כאשר עשה לפ"ר החטאת כמו שעשה החטא' והעון באותם ג' איברים, כן יעשה לו יראה לתקן מה שקלקל ואז יכפר עליו, (והנה ידוע ליודעי חן כי שני אלה מתיחסי' בחי' פה ושפון ובחי' רגליו) ולכן אפשר בניסן ר"ה למלכים ולרגלים כי עיקר מלכות מתגלה בבחי' פיו שגוזר אומר ויקום, וכן מובא בתקונים מלכות פה תורה שבע"פ קרינו ליה ורגלים הוא ע"ש בחי' עליות הרגל כי ע"י העליות הרגלים הי' ג"כ תיקון ופרסום אלקותו ית"ש, ואחר שבניסן מתגלים ב' בחי' האלה לכן רמזו שבאחד בניסן הוא ר"ה למלכים ולרגלים, ועפ"ז ירמוז ג"כ באגדה (אגדה ש"ם) וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח, ז"ה דווקא כי בתי' ז"ה בו נברא בחי' הפרסום והסיפור והבן, וזהו החדש הזה לכם ראש חדשים ר"ל התחדשות בחי' אותיות ז"ה ראש וראשון לכל העינים,

והנה נרמוז בתי' לכם ובתי' חדש ענין אחד והוא כאשר הובא בפ' שמיני ע"פ מאמר הזוה"ק שיש בחי' הנקרא דיוקנא דמלכא ובחי' נקרא חותמא דמלכא, ובחי' שנקרא חותמא דמלכא שפוח, וזהו ר"ת חד"ש ח'זומא ד'יוקנא ש'פוח. וגם בתי' לב"ם מרומז ג' אלה לשון כ'תב מ'חשב שהוא ג"כ מעין בחינות האלה, וזהו החדש הזה לכם ואז כאשר תתקנו אותיות ז"ה מתגלה מדת מלכות ומתהפך מצירות לכסצירו' מלך, וזהו שאמר המדרש (בא טו, יג) לקיים מה שנאר (משלי ח, טו) בי מלכים ימלכו והבן, כי אי אפשר להעלות הכל על המכתב. ונוכל לרמוז עוד ע"י דברינו למעלה ראש כי עיקר יציאה ממצרים הי' למען תעבדון את אלקים עלה הר הזה, והו' לכלול ב' בחי' אלה בחי' טלה ובחי' מאזנים כי טלה מאזנים גי' בצק, שהוא כולל קצב בריות שנצטוו ישראל, וזהו ירמוז ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגות מצות כי אז הי' הענין ברור וצלול בלתי תערובות חמץ כלל והבן:

